

'Hoogspanning.'
CAMILLA LÄCKBERG

MONS KALLENTOFT

AARD SCHOK

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mons Kallentoft bij Xander Uitgevers

Engelwater (2013)

Lichthemel (2014)

Zack (2015)

MONS KALLENTOFT

Aardschok

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Jordstorm*

Oorspronkelijke uitgever: Bokförlaget Forum, Sweden

Vertaling: Neeltje Wiersma

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Tobias Lundqvist

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © 2015 Mons Kallentoft

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 456 7 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.

Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,

dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

[In de stomheid]

De wormen krioelen om me heen. Ik probeer mijn armen te bewegen, maar het hout zit in de weg. Want het is toch hout, nietwaar?

Ik kan me niet herinneren hoe ik hier terechtgekomen ben.

Mijn hoofd doet geen pijn meer. Dat deed het wel toen ik wakker werd. En ik had een brandend gevoel om mijn mond en neus.

Ik kan ademen en ik kan schreeuwen. De lucht zou op elk moment op kunnen raken.

Ik ben hier nu al heel wat uren, maar hoe lang? Een dag? Een etmaal? Waarschijnlijk niet meer. Een seconde kan een uur duren, een uur een dag.

Ik probeer niet bang te zijn, want dit moet wel een droom zijn.

Het ruikt naar aarde, naar opdrogende vochtige aarde.

Ik lig uitgestrekt, iets anders gaat niet.

De planken zitten in de weg wanneer ik mijn hoofd optil. Er blijven splinters in mijn voorhoofd hangen wanneer ik mijn hoofd heen en weer beweeg. Maar ik ben niet naakt. Een broek, een trui, stof op mijn huid.

Of is het mijn huid en denk ik dat het stof is?

Het schrijnt en het bloed loopt langs mijn wangen omlaag, waardoor mijn haar op de bodem vastplakt. Ik heb wonden op mijn lichaam. Zijn het snijwonden?

Ik val in slaap en word wakker. Doe mijn best om niet in paniek te raken.

De eerste keer dat ik wakker werd deed ik dat wel. Zette ik me schrap en schreeuwde ik en schraapte ik met mijn nagels totdat het

vlees op mijn vingertoppen rauw was. Ik schreeuwde totdat ik geen adem meer kreeg. Maar de schreeuw stuitte terug in mezelf en ik strekte mijn benen, voelde hoe mijn voeten tegen een harde rand stootten.

De randen zitten aan alle kanten. En ik sla en duw, maar het helpt niet. Dat weet ik nu.

Ik ben moe, wil slapen.

Misschien ben ik al dood?

Ik heb wat te drinken, er hangt een koud plastic slangetje boven mijn mond. Als ik eraan zuig, komt er water, en ik drink en dat moet betekenen dat ik niet dood ben, want doden drinken niet. Of doen ze dat wel?

Soms meen ik voetstappen boven mij te horen en ik meen stemmen te horen.

Maar nu is alles zwart en stil zoals het leven van een doofblinde moet zijn. Alsof iemand mijn oogkassen en mijn binnenoren heeft uitgegraven en met aarde heeft gevuld.

Ik moet hier weg.

Iemand moet me vinden.

Want het water raakt op. De lucht.

De honger maakt me misselijk. Doet mijn gedachten langzaam verdwijnen voordat ze vorm hebben gekregen.

Het getik. Wat hoor ik voor een getik? Ik draag geen horloge.

Ik beweeg me, zet me weer schrap en schreeuw, maar het helpt niet en ik brul: 'Red me! Red me!'

Wie heeft me hier in godsnaam neergelegd, hoe ben ik hier gekomen?

Het bloed van mijn voorhoofd mengt zich met mijn tranen.

Iemand moet me helpen.

Ik sluit mijn ogen en in gedachten stijg ik op, over de velden, in de richting van een stad in het donker.

DEEL 1

DE LIEFDE VAN EEN VERLANGEN

1

Zondag 14, maandag 15 mei

Malin Fors zit aan de keukentafel in haar appartement in Ågatan. Kijkt naar buiten, naar de toren van de St.-Larskyrkan. De zwarte met een kruis versierde toren licht op in de naderende nacht. De grond rondom de kerk is opengegraven en het ziet eruit alsof het hele gebouw bezig is langzaam in zijn eigen graf te zakken. De lenteregen heeft ervoor gezorgd dat het water tot onder de fundering is gedrongen en nu moet er gedraineerd worden.

Weinig mensen op straat. Linköping is rustig, zoals altijd op een zondagavond.

De digitale klok boven de pas gekochte IKEA-tafel geeft 23.14 aan. De rode cijfers lichten op in het donker, en ze voelt de gebeurtenissen van die avond nog steeds in haar lichaam zitten.

Ze had avonddienst. Kort na zeven uur kwam er een melding binnen van een inbraak in een appartement in Skäggetorp. Toen ze daar aankwamen troffen ze een ladderzatte vrouw van in de vijftig aan met een mes in haar hand. Op de vloer lag haar man in een plas bloed. De vrouw was zo dronken dat ze niet wist wat ze had gedaan.

Weer een alcoholist naar het ziekenhuis met ernstige verwondingen, een andere naar de gevangenis.

De alcohol die alles kapotmaakt.

Malin kan de gedachte niet loslaten dat zij dat geweest had kunnen zijn in het appartement, als ze het politiewerk niet had gehad en de mensen die haar op het rechte pad probeerden te houden.

Ze strijkt haar hand over haar gezicht, voelt de strakke huid, raakt

met haar vingertoppen de alsmaar dieper wordende rimpels rond haar ogen aan.

Ze ziet de rimpels elke ochtend in de spiegel. Ze houdt van ze, weet dat het zinloos is om tegen de lijnen te vechten die de tijd in je gezicht wil kerven.

Nog geen grijze haren en het lichaam in vorm.

Ze traint, traint en traint. Rent, zwemt en doet aan gewichtheffen, en ze neukt. Meer dan ze de afgelopen jaren heeft gedaan.

Ze denkt aan wat Daniel en zij in bed doen.

Ze bedrijven de liefde niet, ze neuken. Het eerstgenoemde zou veel te gevaarlijk zijn.

Daniel.

Degene die in haar leven komt en gaat.

Ze zou zachter met hem willen zijn, langzaam en fijn, maar dat wat ze in bed doen, op de keukentafel, in de auto en op vele andere plaatsen is geen liefde bedrijven.

Ze zijn lichamelijk samen en in het begin wilde Daniel het teder maar dat werkte niet. Ze waren net een zichzelf in bedwang houdende eenheid, alsof ze de aftocht bliezen nog vóór überhaupt de aanval was ingezet.

Dus hadden ze alle zachtheid opzijgezet.

En nu zijn we net dieren, denkt Malin, ook al heeft dat wat we doen helemaal niets met voortplanting te maken. Hij weet dat zij geen kinderen kan krijgen en lijkt het oké te vinden. Lijkt er geen van hemzelf te willen, maar dat kan ze maar moeilijk geloven.

Ze ziet Daniels gezicht voor zich, zijn bruine ogen, zijn scherpe neus en zijn lachkuiltjes die alsmaar duidelijker waren geworden.

Alsof hij gelukkig is.

Alsof wij gelukkig zijn.

Zijn we gelukkig?

Voor mij is het prima zoals het nu is, denkt ze, dat ieder zijn eigen appartement heeft. Maar Daniel woont hier bijna permanent. Hij werkt veel, zoals vanavond, nu hij nachtdienst heeft op de redactie. Hij werkt hard op de redactie van *Östgöta Correspondenten*, er zijn te weinig banen over na een aantal jaren van crisis en er

wordt steeds meer materiaal aangekocht.

En hij drinkt ook niet veel. Ook al is hij bepaald geen geheelonthouder. Het is alsof hij begrijpt dat zij het moeilijk heeft, als ze enorm veel dorst heeft en het niet aankan iemand anders te zien drinken, en dan houdt hij zich in.

Ze wil nu drinken.

Er ligt een fles in een gat onder de afvallemmer in het gootsteenkastje.

Drinken.

En ze verlangt naar hem, meer dan ze eigenlijk durft, verlangt naar Tove die zo ver weg is, en dat verlangen is haar redding, want er is vaste grond in dat gevoel.

Malin gaat op de bank in de woonkamer zitten, reikt naar de afstandsbediening op de tafel en zet de tv aan. Zapt wat heen en weer.

Beroemdheden. Een hoop onzin en meligheid.

Ze denkt aan het Eurovisiesongfestival. Afgelopen weekend was de finale. Elk aanplakbiljet van een krant kopte met een nieuwtje over het songfestival.

En ze haatte het.

Mensen op tv praatten over liedjes alsof het de belangrijkste zaak van de wereld was, en ze schaamde zich als ze hen hoorde. Is dit wat we met onze rijkdom en onze vrijheid van meningsuiting doen?

Zij en Daniel hadden op de bank naar het spektakel zitten kijken.

‘Algemene ontwikkeling,’ zei hij. ‘Weten wat actueel is. Dit is Zweden 2014, of je het nu wil of niet.’

‘De wereld staat op z’n kop en wij houden ons bezig met zingen?’

‘Relax, Malin.’

Ze wilde de chipskom tegen zijn hoofd slaan, maar ze zag in dat hij gelijk had.

Waarom zou je je er druk over maken?

Ertegen vechten was zinloos.

Net zoals met de rimpels.

Ze zet de tv uit.

Denkt: jij zorgt dat ik me ontspan, Daniel. Jij maakt me rustiger,

minder rusteloos, maar je maakt me ook eenzamer.

Ze zou hem bij zich willen hebben. Voelt zijn arm om haar schou-
ders, zijn hand op haar wang. En dan zouden ze neuken. Misschien
moeten tederheid en seksualiteit van elkaar gescheiden zijn. Dat dat
de manier is om een relatie te laten slagen.

Hij laat gewoonlijk korte berichtjes voor haar achter. Verstoppt ze
op plaatsen waar zij ze vroeg of laat zal vinden. Laatst lag er een
papiertje onder het koffiezetapparaat. Er stond IK HOU VAN JE op.

En ze werd blij toen ze het las, geloofde het en wilde hem bellen,
maar deed het niet. Fluisterde 's avonds in zijn oor: 'Ik heb vanoch-
tend het briefje gevonden.'

Meer niet.

Ze onderdrukt een geeuw en zet de tv weer aan.

Het late nieuws.

Het gaat over hevige gevechten in Damascus waarbij een jonge
Zweed uit Karlskoga de martelaarsdood is gestorven. Er zijn ook
jongens uit Linköping gedood, ernaartoe gelokt door manipulatieve
mensen en hun eigen somberheid. De nieuwslezer vertelt over een
bom in Egypte, over marteling van liberalen in Libië en het succes
van een nieuw Zweeds oorlogspel.

Er zijn gevechten opgelaaid in het oostelijke deel van Congo-
Kinshasa en ze voelt hoe haar maag samentrekt.

Tove.

Die in West-Congo zit. Als vrijwilliger werkt in een tehuis voor
kinderen wier ouders dood of verdwenen zijn.

De hel op aarde.

Dat schreef je in één van je mails.

Maar ook de hemel.

Alles in één, schreef je, Tove. De jungle, de schoonheid en de lief-
de. De ziektes, het geweld en de haat.

Tove had een paar maanden in Rwanda gezeten, was in de voet-
stappen van haar vader Janne getreden, maar vond Rwanda te 'geor-
dend' en was de organisatie naar Congo gevolgd.

Malin had geprotesteerd maar wist dat het zinloos was, Tove deed
uiteindelijk toch wat ze zelf wilde. En Janne had haar aangemoe-

digd, had aan de telefoon tegen Malin gezegd: 'Ze zal begrijpen wat het betekent om mens te zijn wanneer ze ziet wat ze daar allemaal gaat zien.'

'Ze heeft dit inzicht niet nodig.'

Ze wilde zeggen: kijk hoe het jou heeft veranderd, Janne.

Hoe hadden de periodes in Bosnië en Rwanda haar ex-man veranderd? Hij was gesloten geworden. Gelaten. Alsof hij het geloof was verloren in wat er in deze wereld mogelijk was.

Vrouwen die werden aangerand.

Kinderen die levend werden opgevreten door hongerige honden.

Kinderen die aan simpele infecties overleden.

Die stom waren geworden door angst en eenzaamheid.

En hij wilde dat Tove dit soort ervaringen zou opdoen.

Er liggen duizenden kilometers tussen Oost- en West-Congo. On-doordringbare jungles.

In het land worden vrouwen verkracht als oorlogsmiddel. En waarom zou Tove beschermd zijn alleen omdat ze wat medicijnen en eten uitdeelt?

Ze zou willen dat Tove hier was. Wil haar horen praten, ademen, haar door de woonkamer naar de keuken zien lopen, haar een kop thee horen zetten.

Ze wil gestoord worden door de geluiden van Toves gerommel.

Maar Tove is nu alleen stilte.

Soms denkt ze dat Tove misschien nooit meer thuiskomt. Dat ze voor altijd in Afrika blijft.

Malin ligt in haar bed. Het witte katoenen laken voelt koud aan tegen haar huid.

Behaaglijk. Maar het kussen had dikker mogen zijn en wanneer Daniel er is ligt ze vaak met haar hoofd op zijn borst.

Ze heeft de rolgordijnen naar beneden getrokken, sluit het licht van de sterren aan de uit elkaar gescheurde wolkenluchten buiten. Ze wil slapen. Maar het verlangen houdt haar wakker.

Ze bedenkt dat ze kan proberen te lezen, misschien de radio aanzetten, maar dat doet ze nooit wanneer ze in slaap moet vallen en

waarom zou het nu dan wel werken. Ze kijkt naar het plafond, dat in de verduisterde kamer een donkere okergele kleur lijkt te hebben.

Tove. Janne. Daniel.

Alle mensen die komen en gaan en soms in mijn leven bestaan.

Ik wil niets voelen, denkt ze.

Iets beweegt er deze nacht toch in Linköping, en ze weet dat het op een of andere manier invloed op haar zal hebben.

Ze laat zichzelf het verlangen zijn. Puur verlangen en dat is een gevoel dat haar verschrikkelijk moe maakt en even na half een valt Malin Fors in slaap.

Ze droomt van kinderen die stom zijn van schrik, van menselijke lichamen die behandeld worden als dieren, van handen die behoedzaam wangen strelen.

Dan houden haar dromen op en slaapt ze in een volledige duisternis.

2

De straatlantaarns knipperen boven de jonge man wanneer hij door Repslagaregatan loopt, niet ver van de redactie van de *Corren* en maar een paar huizenblokken van het appartement van Malin Fors vandaan. De straat ligt er verlaten bij, een van de weinige echte achterafstraten in het centrum van Linköping. De gebouwen tellen twee of drie verdiepingen. Een onverlicht kantoorhotel met een viesbruine gevel, een zandkleurig flatgebouw waar een porseleinen kat uit het raam kijkt.

Peder Åkerlund is moe. Sleept zijn benen achter zich aan. Hij heeft te veel biertjes gedronken, maar zijn hoofd is nog vol met gedachten, ideeën en meningen.

Je moet slim zijn. Zeggen wat iedereen wil horen, maar iets anders doen.

Weg met ze.

Ze zijn niet zoals wij.

Zij ruïneren Zweden.

Geef ons Moeder Svea terug en stuur het gespuis naar daar waar het thuishoort: Somalië, Irak, Turkije, Bangladesh, Syrië. Maakt niet uit: weg moeten ze, hoe dan ook. Schuw geen middelen, geen allianties.

De mensen denken en vinden dit. Veel meer dan je zou verwachten, denkt Peder Åkerlund op weg naar huis. Maar dat mag je niet hardop zeggen.

Soms moet je een pact sluiten met de duivel, denkt hij.

Hij meent stappen achter zich te horen. Blijft staan, draait zich om, maar er is niemand.

Hij loopt verder. Het bier hakt er steeds meer in en hij wankelt nu. Voor hem is een van de straatlantaarns kapot en daar waar een flikkerende lichtkegel had moeten zijn, ziet hij een zwart vierkant silhouet, naar de vorm te oordelen een bestelwagen.

Hij loopt verder.

Is nooit bang geweest in het donker, dat soort gevoelens zijn voor mietjes.

Stuur die ook maar weg.

Stockholm Pride maakt hem misselijk.

Er is iets met de straat, de bestelwagen en de kapotte lantaarn wat Peder Åkerlund toch onrustig maakt en hij vervolgt zijn weg aan de andere kant van de straat, wil niet te dicht langs de auto lopen. Kan er niet de vinger op leggen waarom.

Een paar straten verder hoort hij twee mannen die iets te hard praten, duidelijk bezopen. Op weg naar huis, net als hijzelf.

Hij loopt nu ter hoogte van de auto. Die ziet er handbeschilderd uit, in mat zwart. Hij versnelt zijn pas en wanneer hij voorbij de auto loopt hoort hij een van de zijportieren opengaan. Dan hoort hij een stem: 'U moet me helpen.'

Een akelig piepend geluid.

'Ik krijg geen lucht.'

Het klinkt alsof de man door een onzichtbare kracht gewurgd wordt en Peder Åkerlund wil weglopen. Maar ook helpen.

'Mijn astmamedicijn. Het zit in de tas, daar in de hoek. U moet het aan me geven, ik kan het niet zelf.'

Dit is geen immigrant. Of anders heeft hij perfect Zweeds leren praten.

Dit is iemand die er slecht aan toe is. En dan help je een medemens.

Anders gedraag je je als een hond, een homo... Een moslim.

Hij stapt over het lichaam dat op de geribbelde bodemplaat van de laadruimte ligt, ziet de tas in de hoek liggen, rommelt erin en vindt een plastic apparaat. Het is een inhalator, hij voelt het met zijn vingers, en het is zo donker dat hij niet kan zien hoe het er in die auto eigenlijk uitziet.

Vies of schoon?

Het ruikt naar ijzer.

Bloed?

Nee.

Jawel. En naar urine. Ontlasting.

Peder Åkerlund bedenkt dat hij hier niet zou moeten zijn, hij had gewoon door moeten lopen toen hij de zwakke stem hoorde, maar iets raakte hem diep vanbinnen en hij wilde helpen.

Misschien een held worden.

Zoals die idioten in Syrië. De jongens uit Ryd die zichzelf daar opbliezen, in stukken uiteen werden gereten, vrijwillig. Waren we hier mooi van hen af.

Zoals zij worden. Maar dan andersom. Deze persoon redden en de krant halen met iets waarvan iedereen het erover eens is dat het een goede daad is. Ook papa en mama.

Peder Åkerlund draait zich om. Buigt zich over de hijgende man, reikt hem de inhalator aan.

‘Hier. Hier heb je hem.’

De man steekt zijn hand uit.

Pakt de inhalator en brengt hem naar zijn mond.

Haalt diep adem.

Nog een keer.

En dan ziet Peder Åkerlund hoe de man snel en met een onverwachte soepelheid en kracht de inhalator omdraait naar zijn eigen gezicht en die afvuurt alsof het een brandblusser is. Hij hoort een heel nieuw sissend geluid en het prikt in zijn ogen. Zijn mond vult zich met verstikkende lucht en ongewild ademt hij de lucht in, voelt hoe hij hard achterover wordt geduwd, hoe zijn rug met volle kracht de achterportieren van de bestelwagen raakt.

Het plaatstaal van het portier geeft niet mee.

Het brandt nu in zijn ogen. Zijn ogen verbranden alsof hij voor goed blind zal worden.

Het prikt in zijn longen en hij probeert op te staan, weet dat hij op moet staan, maar kan niet, want de man zit op hem, duwt hem naar beneden, en Peder Åkerlund schreeuwt geluidloos want zijn ogen

verbranden en dan voelt hij iets kouds wat naar alcohol ruikt op zijn neus en mond en hij probeert met zijn armen te zwaaien.

Maar zijn armen bewegen niet.

De gedachten verdwijnen.

Hij hoort gelach en geschreeuw.

Ziet het gezicht van zijn moeder voor zich.

Daarna een felle pijn in zijn ene slaap. En het brandende gevoel in zijn ogen houdt op.

Alles lijkt op te houden.

Hoeveel tijd is er verstreken?

Peder Åkerlund ligt op de koude bodemplaat, begrijpt waar hij is, voelt dat de auto rijdt.

Het hobbelt. Rijden ze door het bos, of op een slecht onderhouden onverharde weg ergens anders?

Hij voelt de tape om zijn polsen. Over zijn mond.

Voelt hoe het eerder prikt dan brandt in zijn ogen, en ondanks de duisternis weet hij dat hij niet blind is.

Hij ligt op zijn buik en zijn kin bonkt tegen de bodem, zijn neus slaat ertegenaan en begint te bloeden, de geur van ijzer komt nu van zijn eigen bloed.

Hij kan zijn benen niet bewegen. Die moeten ook getapet zijn. Hij probeert los te komen maar het lukt niet.

Zijn broek is nat en vies. Ook deze geuren komen nu van hem. Zijn hele lichaam heeft zich samengetrokken van angst, eerst in krampen en daarna in een geleiachtige zachtheid.

Het dreunt in zijn hoofd.

Zijn het de zwarten die me te pakken hebben? De kutmoslims? De rothomo's?

Ze kunnen naar de hel lopen.

Hij wordt bang van zijn eigen gedachten. Stel dat ze me kunnen horen denken, dat ze me slaan en mijn neus weer tegen de grond bonken zodat mijn neusbeen breekt, en hij wil schreeuwen.

Maar hij kan niet schreeuwen.

De sterkste tape zit over zijn mond.

3

Iets drijft Malins hersenen binnen.

In haar slaap. Achter de droom van kwade wezens in een dichte jungle. Een vreemd geluid, een toon die ze herkent, en ze strijkt over haar benen, haar buik. Het geluid is haar telefoon en ze ziet kans om te vluchten. Ze reikt naar haar nachtkastje. Haar telefoon ligt daar, zowel in haar bewuste als in haar onbewuste, en ze houdt hem in haar hand.

Gaat rechtop zitten. Opent haar ogen en schreeuwt. Ze hoort de beltoon en zweet terwijl de telefoon overgaat.

Het witte laken is nu nat.

Er knippert iets buiten voor het raam. Er moet iets mis zijn met de straatlantaarns.

Ze neemt op. Hoopt dat het Daniel is. Maar waarom zou hij nu bellen?

En dan de droom buiten de droom: het is Tove die belt. Ze heeft een satelliehotspot te pakken gekregen en belt hoewel het midden in de nacht is. Weet dat ze moet bellen als ze de kans krijgt.

‘Ben je wakker, mama?’

En het verlangen is nu een geluid.

‘Tove?’

‘Ik heb een satelliehotspot gekregen. Een minuutje maar. Hoe is het?’

‘Dat zou ik jou moeten vragen.’

Malin hoort Tove diep inademen.

‘Het is warm hier. En vochtig.’

‘Krijgen jullie iets mee van de onlusten?’

‘Nee. Maar er doen geruchten de ronde.’

‘Wat voor geruchten?’

Malin hoort de ruis op de lijn, maar ze meent ook de jungle op de achtergrond te horen. Het gekraak van al wat leeft en beweegt.

‘Dat de rebellen hier een troepenmacht hebben verzameld.’

‘Gaan ze jullie repatriëren?’

‘Het zijn maar geruchten.’

Malin is nu klaarwakker, wil tegen Tove schelden en eisen dat ze de eerste de beste helikopter neemt, weg van het kamp en het weeshuis.

‘We gaan morgen naar buiten,’ zegt Tove. ‘We moeten medicijnen en voedsel naar een paar dorpen in de bergen brengen.’

‘Is dat verstandig?’

‘Er dreigt geen gevaar. Wij zijn de goeden, zo kijken ze naar ons.’

Naïef.

Je bent naïef, Tove.

‘Het is nodig, mama. Er zijn kinderen met cholera daarboven en die sterven als wij niets doen.’

Niets naïefs in deze woorden.

Jij bent een beter mens dan ik.

‘Ben je bang?’

‘Het heeft geen zin om bang te zijn.’

‘Wees voorzichtig.’

De verbinding wordt verbroken en Malin weet niet of Tove haar verzoek nog gehoord heeft.

Ze kijkt naar de wekker op haar bureau naast de computer.

4.33.

Ze zal niet meer kunnen slapen.

De wekker staat op het bureau zodat ze gedwongen is op te staan om hem uit te zetten. Tot tien maanden geleden had ze geen moeite met opstaan, maar er is iets veranderd, een eerste teken dat haar lichaam ouder wordt.

Tove.

De gedachte aan haar veroorzaakt nu misselijkheid. Het verlangen is vervangen door een ziekmakende ongerustheid.

Ze staat op.

Kijkt uit over de achtertuin. De donkere ramen van het kantoorhotel en het knippen dat van Repslagaregatan moest komen. Ze kan zichzelf vaag in het raam onderscheiden, meent Tove achter haar rug te zien. Ze is zeven jaar oud en zit op de woonkamervloer te spelen met aankleedpoppetjes die ze bij oma en opa thuis heeft gevonden. Gaat helemaal op in haar spel, maakt de wereld ongevaarlijk en begrijpelijk tegelijk.

Malin draait zich om.

Tove is er. Klein en mooi onderzoekt ze haar wereld, maakt ze haar eigen wereld.

Dat meisje is nu weg. Ze is een ander, ergens anders. Ze is een ongerustheid, een misselijkheid, een ander soort liefde.

Je moest rennen als klein meisje, denkt Malin. Je beweegt je ergens naartoe, niet ergens vandaan.

Dat is een zegen.

4

Malin heeft een nieuw spel om nog harder te kunnen rennen. Om de protesten van haar lichaam te vergeten en door te gaan.

Ze speelt denk-aan-je-collega's.

Ze rent langs de rivier Stångån, voorbij de uit hun krachten gegroeide villa's in Tannefors, onder het dichte gebladerte van de oude berken door, voelt haar hart pompen en hoe haar schoenzolen de grond raken, eerst het asfalt, dan het grind, snel, en ze kijkt op haar sportarmband.

6.20.

Is er iets gebeurd vannacht in deze stad? Krijgen ze eindelijk iets te doen? Ze hebben sinds maart geen groot onderzoek meer gehad, toen een homoseksueel bijna dodelijk mishandeld werd op een late avond in Berga. Door zijn broers, aangemoedigd door hun vader.

Ze keurden zijn geaardheid niet goed, wilden dat hij die voor zich zou houden. Om geen schande over de familie te brengen. Maar hij wilde uit de kast komen, want dat mag je gelukkig in dit ruimdenkende regenboogland.

Dat was Sven Sjömans laatste zaak.

Nu is hij met pensioen en voor zover Malin weet staat hij op dit moment thuis in de kelder bij zijn draaibank iets moois te snijden dat hij op de kunstnijverheidsmarkt kan verkopen. Nadat hij een knäckebröd met magere kaas heeft gegeten.

Sven had lang gearzeld om met pensioen te gaan maar toen hij het eenmaal had besloten, leek hij het fijn te vinden om te kunnen stoppen. Leek totaal niet ontroerd toen ze zijn afscheid vierden met aardbeientaart en bubbels.

Tot op het laatste moment bleef hij er maar bij haar op aandringen dat ze hem moest opvolgen, maar ze weigerde. Ze wilde geen baas zijn. Hij probeerde te suggereren dat ze het niet aandurfde, maar ze durft het wel aan. Ze voelt zich gewoon het prettigst als ze alleen verantwoordelijk is voor zichzelf. In elk geval op haar werk. En ze voelt zich op haar gemak in het veld. Als ze Svens baan had overgenomen zou dat betekenen dat ze veel meer tijd achter haar bureau zou moeten doorbrengen.

Malin voelt haar hart in haar borstkas.

Hoe het aan het werk is in plaats van te verlangen.

Er werd iemand van buitenaf aangenomen. Een zekere Göran Möller.

Hij begon een maand geleden en Malin mocht de directe vijftigjarige kunstliefhebber meteen. Maar hij is geen Sven Sjöman. Vult de leegte niet op die haar voormalige attente en scherpzinnige chef achterliet, die hen met zijn jarenlange ervaring netjes door alle onderzoeken loodste.

Göran Möller is alleenstaand. Zijn vrouw heeft hem en de kinderen verlaten toen die nog klein waren en is hertrouwd met een Duitser uit Berlijn.

Een week nadat hij was begonnen, had Göran Möller haar uitgenodigd voor een lunch. Ze waren naar Stora Hotellet gegaan, hadden in de serre gezeten met het uitzicht op het plein, en hij had gezegd dat hij met Sven had gesproken, dat hij had begrepen dat zij, Malin, de spil was van de afdeling Ernstige Delicten. Dat dat wat hem betrof zo mocht blijven. Op de meeste plaatsen waar hij had gewerkt, was een sterke en competente politieagent toonaangevend geweest. En dat leidde bijna altijd tot resultaat.

‘Maar,’ had hij gezegd, ‘je moet weten dat ik de baas ben.’

Malin had een behoorlijke dosis woede ingeslikt en een hap van haar biefstuk genomen, in de groene ogen van haar nieuwe chef gekeken en gevraagd: ‘Wat heeft Sven nog meer verteld?’

‘Over wat?’

‘Over mijn gedonder.’

‘Ik denk dat hij het meeste heeft verteld,’ zei Göran Möller. ‘Maar

het gaat nu beter met je, dat is wat hij heeft gezegd.’

Göran Möller pauzeerde even.

‘En jij, wat heb jij gehoord over mijn gedonder?’ vroeg hij toen.

Göran Möllers reputatie was hem vooruitgesnel. Hij had weg moeten uit Landskrona na een paar onhandige uitspraken over immigranten bij de rellen in Malmö in het voorjaar van 2010. Hij had gezegd dat het niet oké was om auto’s in brand te steken ook al heette je Mustafa en had je traumatische dingen in Irak meegemaakt. Dat je gewoon moest vermennen. Daarna, toen hij overgeplaatst was naar Helsingborg, had hij een agent verdedigd die over de politieradio ‘kut-allochtonen’ had gebruld toen vandalen een molotovcocktail naar hun surveillanceauto hadden gegooid.

Na dit incident was zijn positie onhoudbaar geworden in Skåne. Je verdedigde niet ongestraft collega’s die zich racistisch uitten.

‘Jouw gedonder kan me niet schelen,’ antwoordde Malin. ‘Voor zover ik heb begrepen ben je allesbehalve een racist. Mensen kunnen in bepaalde situaties van alles zeggen en doen zonder dat ze er iets mee bedoelen. Dat moeten wij agenten begrijpen. Ongeacht of het om onszelf of anderen gaat.’

Göran Möller glimlachte.

‘Je had de baan toen aan moeten nemen,’ zei hij. ‘Jij heb de gave mensen te zien zoals ze zijn.’

Wanneer hij glimlachte, zag hij er jonger uit dan zijn vijfenvijftig jaar. Voor de rest hingen zijn wangen een tikje, een beetje zoals bij een boxerpuppy, en zijn neus was buitenproportioneel lang en spits.

Göran Möller heeft karakter, dacht ze. En je luistert naar wat hij te zeggen heeft. En toch miste ze iets daar aan die tafel, maar ze kon er de vinger niet op leggen wat dat was.

‘Van mij,’ zei Göran Möller tot slot, ‘zul je geen tweede kans meer krijgen. Die heb je onder Sven gekregen.’

Tot haar eigen verbazing werd Malin niet boos. Zijn woorden maakten haar alleen bang.

Fuck, dacht ze nu. Een van mijn veters is los gegaan.

Ik moet stoppen, wil niet struikelen.

Je moet bepaalde constanten in je leven hebben, denkt Göran Möller en hij draait de warmwaterkraan verder open.

Hij houdt ervan om heet te douchen. Wordt er beter wakker van dan van een koude douche.

Zijn constante is de kunst. De klassieke schilderkunst.

Hij is blij dat hij de baan in Linköping heeft gekregen. Had lange tijd in quarantaine gezeten na het debacle in Helsingborg, en een tijdje dacht hij het tot aan zijn pensioen met een of andere kantoorbaan te moeten doen.

Maar Sven, een oude kennis van hem, hielp hem uiteindelijk.

Het warme water stroomt langs zijn rug. Hij heeft de smaak van de ochtendkoffie nog in zijn mond en denkt: ik weet dat ik een goede politieagent ben. Ik ben geen racist. Maar soms is het gewoon niet gemakkelijk te weten of iemands gedachten en gevoelens bedoeld of onbedoeld racistisch zijn.

Het is beter om stil te zijn.

Te leren je mond te houden.

Göran Möller draait de kraan dicht. Wikkelt een handdoek om zijn lichaam en gaat voor de spiegel staan.

Hij mag het clubje van de afdeling Ernstige Delicten wel.

Börje, Waldemar, Johan, Elin, Zeke en Malin. Hij is nog nooit eerder chef van zo'n team goede rechercheurs geweest.

Sven had hem voor Malin gewaarschuwd, voor haar alcoholisme, maar had ook gezegd: 'Een betere rechercheur is er niet. Geef haar veel bewegingsruimte.'

Göran zag Malins talent meteen. Maar ook de behoefte aan duidelijke grenzen. Hij zou niet de tweede vader voor haar zijn die Sven blijkbaar was geweest.

Sven had hem ook voor de gewelddadigheid van Waldemar Ekenberg gewaarschuwd.

'Maar die kan soms wel handig zijn.'

Geweld is inderdaad zo nu en dan handig, denkt Göran Möller terwijl hij een wit overhemd aantrekt. Maar geweld leidt altijd tot meer geweld, en het is nooit te voorspellen waar het ophoudt.

Van de gewelddadigheid van Waldemar Ekenberg heeft hij niets

gemerkt. Maar wel dat de oude, afgematte rechercheur is gestopt met roken en geen nicotinepleisters gebruikt; hij heeft een verschrikkelijk humeur.

De andere leden van het team lijkt het niet uit te maken. Mensen zeggen dingen, doen dingen. Soms bedoelen ze het goed, maar pakt het verkeerd uit. Soms andersom. Zoals toen zijn vrouw hem en de kinderen verliet. Ze waren beter af zonder haar, en de kinderen zijn eerlijke mensen geworden.

Göran Möller is het liefst alleen. Hij heeft zo veel ellende gezien in zijn werk en dat wil hij met niemand delen.

Vechten tot het uiterste, Malin. Laat je hart exploderen.

Ze komt bij de sluizen bij Braskens Bro. Ze verhoogt haar tempo vijfhonderd meter lang en nu voelt ze hoe haar lichaam haar naar de banken op het kleine eiland midden in het riviertje trekt.

Maar ze verzet zich. Hoort haar knieën kraken en ze denkt aan Johan Jakobsson.

Een half jaar geleden kreeg zijn dochter pijn in haar lichaam. Een knie zwol op en een aantal nachten schreeuwde ze het uit van de pijn. In het Academisch Ziekenhuis constateerden de artsen dat ze een agressieve vorm van kinderreuma had. Ze pompten grote hoeveelheden cortison in haar waardoor haar lichaam opzwol, en ze werd zo neerslachtig dat ze niet naar school kon.

Malin ziet Johan lijden wanneer hij over zijn dochter praat. Hoe slecht het met hem gaat omdat het met haar slecht gaat, alsof hij haar pijn tot de zijne wil maken, maar weet dat hem dat nooit zal lukken.

Helemaal binnen in de pijn zijn we eenzaam.

Hoofdcommissaris Karim Akbar en officier van justitie Vivianne Södergran hebben een zoon gekregen. Karim heeft nu ouderschapsverlof en een tijdje geleden is hij langsgeweest. De kinderwagen was van Louis Vuitton en moet een vermogen hebben gekost maar hij paste zonder twijfel bij Karims krijtstreppak.

Malin rent terug naar het centrum.

Zet een tandje bij, voelt dat ze het kan, dat haar lichaam vandaag alles aankan.

Maar de kracht van het lichaam is eindig. Goed van Sven dat hij op tijd stopte.

Haar partner Zeke Martinsson is evenwichtiger dan ze hem ooit gezien heeft. Hij lijkt het met Karin naar zijn zin te hebben en helemaal geen spijt te hebben van zijn scheiding.

Elin Sand maakt nu meer deel uit van het team en heeft een paar dagen geleden verteld dat het uit is met de arts met wie ze een relatie had. 'We waren te verschillend.'

En jullie neukten misschien niet meer zo veel? dacht Malin. Ze voelde de cynische gedachte in haar hele lichaam. Hoe ben ik zo geworden?

Elin ging door: 'Zij wilde kinderen, en ik niet. En de seks was ook niet meer wat het geweest was.'

Malin zuigt de lucht in haar longen en probeert de pijn van haar verzurende spieren te verdringen. Ze rent nu op volle snelheid en ziet de wereld als een tunnel van struiken, bladeren en grind dat in asfalt overgaat, terwijl boven haar de lucht voor de helft bedekt is met wolken.

Ze probeert aan Börje Svård te denken.

Hij krijgt vijfhonderd meter.

Maar het lukt haar alleen om aan zijn honden te denken. Zijn twee herders en de geruchten over zijn minnaressen. Zijn zwierige Marlboro Man-jas en breedgerande slappe hoed, uitermate sexy en elegant volgens de dames van Linköping.

Dan wordt het haar zwart voor de ogen.

Ik kan geen stap meer zetten.

O ja, dat kan ik wel.

Malin rent in de richting van de sporthal, verder naar Hamngatan, stormt voorbij de McDonald's in de richting van de kerk en dan ziet ze het bord van het café, het raam van haar appartement, en ze struikekt, maar kan nog net overeind blijven.

Ze zakt voor haar deur in elkaar. Voelt haar maag samentrekken, is blij dat ze niets heeft gegeten voordat ze naar buiten ging.

Toch kan ze het niet tegenhouden. Haar maag krampt, en ze braakt gele gal op de stoep.

‘Je moet hiermee ophouden,’ klinkt een stem. ‘Je bent veel te mooi om je zo slecht te voelen.’

Malin kijkt op.

Ziet Daniels vermoeide gezicht en vraagt zich af wat ze voelt.